

The Silly Season

aug 14, 2021 | Carlsens Klumme

Jan Carlsen

DBU Diplominstruktør og medlem af DBUs lovgruppe samt klummeskribent

14-08-2021

I sidste uges klumme kom jeg for skade at bruge ordet 'agurketid' (det siger måske også noget om aldersklassen). Sprog er jo noget mærkeligt, men frygtelig interessant noget, og på engelsk hedder fænomenet 'The Silly Season'. Og det, skal jeg lige love for, er meget dækkende lige i øjeblikket med det tempo, hvor folk på begge sider af kridtstregene taber hovedet. Men det vender jeg tilbage til, for jeg skal først lige have fulgt op på nogle reaktioner på sidste uges klumme.

Det var den, hvor jeg gjorde lidt ud af, at kampafgørende kendelser som straffespark og udvisninger, specielt ved 2. advarsel, skal have en vis tyngde, så de er logiske og forståelige for de øvrige parter omkring en kamp. De må ikke bare være lovmæssige teknikaliteter, som dommeren hiver op af lommen, og som bringer ham i unødvendigt fokus. Man skal ikke tage fejl af, at der er advarsler, som lovmæssigt SKAL gives, hvor forseelsen er beskrevet i alle detaljer, og så er der dem, hvor advarslen KAN gives, afhængig af dommerens skøn over forseelsens alvor. Vi har også et begreb som 'What does football expect?' ind over vurderingen. Alt dette skal balanceres mod, at dommeren ikke skal dømmes for bagatelagtige eller tvivlsomme forseelser – men er noget beskrevet til sidste punktum i lovtæksten, så duer det altså ikke, at dommeren synes, at det er bagatelagtigt.

Flere har efterlyst en definition på, hvad jeg mener med 'teknikaliteter', og det ville jo være vidunderligt, hvis verden altid var sort eller hvid. Undtagen for dommerne, for hvis verden altid bare var tofarvet, ville man ikke behøve en dommer. Så kunne man lade IT klare det hele og få en kendelse ud på bundlinjen som kvitteringen i en anden Dankort-automat.

Men som eksempler på mulige teknikaliteter kan jeg foreslå den spiller, som tager et par skridt hen imod et åsted, hvor modspillerne vil tage et frispark, men uden at det på nogen måde påvirker udførelsen eller generer nogen. Afstandsreglen på de 9,15 meter er utvivlsomt overtrådt, men det har bare ikke haft nogen praktisk betydning. Ingen vil kunne forstå sådan en advarsel. Dette kunne også være den spiller, som tjatter bolden et par meter væk efter dømt frispark, men ikke dermed forhindrer nogen hurtig igangsættelse, for ingen er klar til den. Fodbold har ikke som håndbold en 'ikke røre bolden'-regel.

Kongeeksemplet fik vi sidste år i en lokal seriekamp på pænt højt niveau, hvor en spiller, som har været tidsbegrænset udvist i 10 minutter, nu har udstået sin straf. Han får lov til at komme ind, men gør det 1-2 meter fra midterlinjen, hvor efter linjedommeren kalder 2. advarsel og dermed udvisning, fordi spilleren ikke er gået ind nøjagtig på midterlinjen. Nu står der i lovtæksten faktisk blot 'ved midterlinjen' og ikke 'på midterlinjen' – her er en teknikalitet, som ikke tjener andet formål end at bringe dommeren i fokus, og som ingen omkring fodbolden ville forvente.

Så det er den boldgade, vi er ovre i. Der er ikke tale om, at man har fået licens til at dræbe efter sin 1. advarsel, men hvor man tidligere har sagt, at snoren til advarsel nr. 2 var kortere end den til nr. 1, for nu vidste spilleren jo, hvor han stod, er mantraet nu, at tingene skal være logiske, og skal der falde en advarsel nr. 2, skal det være for en forseelse, som alle (eller i hvert fald de fleste) kan forstå. Og det samme gælder straffespark, som jo også er en kampafgørende kendelse. Det skal være til at tage og føle på og ikke blot en af de mindre kontakter, som der er en million af i straffesparksfelterne i løbet af en kamp. Og så kan vi begynde at tale om EM og England-Danmark igen. Problemet her var jo, at kendelsen teknisk set er lovmedholdelig, og dermed er VAR afskåret fra at skride ind, men jeg er sikker på, at begejstringen på de bonede gulve har været til at overse (i hvert fald ud fra de generelle principper, som blev sat op på UEFAs netop overståede topdommerkursus – efter EM).

Scoringsjubel blev også et tema i den forløbne Superligarunde. Awer Mabil scorer et pragtmål for Midtjylland mod Viborg og fejrer det ved at løbe ud af banen og pænt op til tilskuerne. Advarslen kan ikke undgås, for det kan næppe bestrides, at Mabil her overskrider 'de almindelige grænser for opførsel på en fodboldbane', som formuleringen så smukt er. Og for lige at komme automatreaktionerne i forkøbet: jo, man må sagtens vise følelser på en fodboldbane – men alt med måde... Havde det nu været 2. advarsel, havde det heller ikke været en teknikalitet, for handlingen er åbenlys for alle. Det er ikke den sjoveste advarsel for dommeren at skulle uddele, for et eller andet sted kan man godt have sympati for reaktionen, men loven er, som den er. Og vi er i kategorien for 'skal gives', ikke 'kan gives'. Men der var fuld accept – Mabil vidste det godt.

Den anden situation med scoringsjubel kommer i derbyet i København, hvor Jonas Wind scorer et vitalt mål ned mod Brøndby-supporterne og tilsyneladende stiller sig op og peger på sit FCK-logo på trøjen. Vi tager den kedelige lovtækt igen: det er en forseelse til advarsel, hvis man i sin jubel gestikulerer eller handler på en provokerende, hånende eller ophidsende måde. Det er bare forbandet svært for dommeren at se – men gør han det, er det en klokkeklar advarsel. Også hvis det er nummer to. At det så på ingen måde retfærdiggør, at der bliver kastet ting og sager efter Wind, er en helt anden historie – nærmere herom nedenfor.

Og lad os så gå til 'the silly season', hvor hovederne tabes på stribe. Det var pragtfuldt at have fuldt hus i Parken igen til et derby, og pyroteknikken var sådan set ikke det værste. Det var nok nogenlunde forventet, eftersom man har haft godt halvandet år til at samle til lager. Hvordan det så er kommet med ind, er en helt anden historie, som jeg slet ikke bryder mig om at tænke på. Men at kaste ting og sager efter spillerne hører simpelthen ingen steder hjemme. Jeg har også prøvet mange gange i en affektreaktion at blive overhældt med fadøl kommende ovenfra, men hvem i alverden ved sine fulde fem tager en bonrulle til et kasseapparat med til fodbold for at kunne bruge det som kasteskyts? Det samme gælder den endnu varme romerlyspind, som Jonas Wind får kastet efter sig efter scoringen (og provokationen). Vi så den samme tendens i Frankrig i kampen mellem Montpellier og Marseille i weekenden. Jeg vil inderligt håbe, at overvågningskameraerne – og de er rigtig gode i Parken – kan lokalisere de skyldige. Jeg har heldigvis ikke noget at gøre med den opfølgende straf, men jeg vil håbe, at begge klubber er klar over, at pyroteknik, der fører til afbrydelse, og kast med genstande, der rammer spillere, i europæiske kampe at dømme efter fortilfældene i den grad kommer til at koste kassen eller det, der er værre.

Thorsteinsson fra AGF burde også vide, at en spiller, der er blevet sendt udenfor efter en blødning, først må komme ind, når han er kontrolleret, og det kan i sagens natur først ske ved et spilstop, da alle er travlt optaget af det, der foregår inde på banen. Det kan være, at kommunikationen ikke har været optimal, da der er flere sprog involveret, men det fritager jo ikke spillerne fra at kende de mest basale regler. Og de meget synlige og hørbare protester efter advarslen kunne snildt have ført til en advarsel nr. 2 – uden at det havde været en teknikalitet.

Tidligere på sæsonen så vi en Lyngby-udvisning mod Vendsyssel (var det vist), da en vandflaske blev kastet rigtig mange meter væk i frustration / protest. Mandag aften i Nordsjælland så jeg en assistenttræner aflevere en bold til en spiller fra det modsatte hold, der skulle kaste indkast, med en kraft, der ville have været håndbold-OL værdig. Han skal være lykkelig for, at spilleren havde åndsnærværelse nok til at gribe bolden og ikke bare lod sig ramme. For i så fald havde det ubetinget været en tur op på tribunen.

I forrige uge i Rumænien var jeg til en kamp i Conference League mellem et rumænsk og albansk hold. Første kamp 1-0 til albanerne. 8 minutter inde i tillægstiden er stillingen stadig 0-0, og rumænerne har kastet alt frem. En bold, som skal give rumænsk indkast, lander i den albanske boks. Hvor assistenttræneren samler den op i hænderne og bogstavelig talt sparker den ud af stadion. Selvfølgelig et rødt kort.

Lige nu kan det for pokker ikke være temperaturerne, der får os til at reagere med hovedet under armen. De mennesker, der er inden for eller omkring kridtstregerne skal stadig huske, at de ud over at være konkurrencemennesker også er en form for rollemodeller. Og tilskuerne, hvoraf heldigvis langt den største del er fornuftige mennesker, skal huske, at vi er kommet for at se fodbold og ikke vold med kasteskyts eller røgskyer, der bare udsætter det hele eller i værste fald afbryder eller aflyser med de konsekvenser, som det fører med sig.